

2017/2018

V září jsme se opět sešli všichni ve Violce. A hned jsme se dali do práce. Z klásků jsme dobývali zrnka obilí, umleli jsme je na mlýnku, abychom si mohli upéct první chlebové bochánky k polévce, kterou máme každé úterý k obědu. Z lusků, které nám přinesla teta Jana, jsme osvobodili barevné fazole. Ke konci září jsme zapálili první oheň na zahradě a opekli si na něm voňavá jablíčka. Michaelskou slavnost jsme opět prožili na Kučetické hoře, kde jsme hledali paprsky zlatého světla, které nám osvětlily temnou cestu lesem.

V říjnu jsme na zahradě sbírali spadané větve, hrabali listí a užívali si posledních teplých dnů plných barev a sluníčka na pátečních vycházkách na loděnici. Každý týden jsme něco nového objevili – blumky, jablíčka, červené šípky, kaštany a taky barevné listí, které jsem si odnesli do Violky i domů.

V listopadu jsme se s písničkami o svatém Martinovi vydali po lesních cestách pod Kunětickou horou hledat stopy Martina na koni. Na cestu jsme si svítili vyrobenými lucerničkami.

O první adventní neděli jsme si vyprávěli příběh o otci Jakubovi a každý z nás rozsvítil svoje malé světélko na společné spirále z chvojí. Společně rozsvícené světlo nám prozářilo celou dobu adventní, naplněnou očekáváním Vánoc. Vyprávěli jsme si příběh o putování Marie a Josefa do Betléma. Čekání jsme si zpříjemnili vánočním tvořením – vyrobili jsme si ozdoby a řetězy na stromeček, na štědrovečerní stůl jsme si vyrobili svíčku ze včelího vosku.

Na začátku nového roku si každý z nás vyrobil svoji královskou korunu. Tříkrálová hra mohla začít.

Douho jsme prosili paní Zimu, aby nám poslala alepoň trochu sněhu na sněhuláky. A tak jsme zatím chodili na procházky a na zahradě jsme stavěli domečky pro broučky a skřítky.

Masopust nám přinesl spoustu legrace, písniček a veselých her. Jako každý rok jsme si pochutnali na koblihách.

Sněhu jsme se dočkali a když byl kopec naproti Violce celý bílý, přinesli jsme si boby a lopaty a doosyta si užili sáňkování.

Když jsme poslali Morenu po vodě, aby už odnesla všechn sněh, led a studený vítr daleko do moře, těšili jsme se na první jarní kytičky. A jaro přišlo se spoustou barev, vůní a sluníčka.

Objevili jsme nové místo pro naše páteční výlety do přírody. Začali jsme jezdit do nedalekých Nemošic, kde podél Chrudimky vyrážíme na Nemošickou stráň. A tady u řeky, na přílehlých loukách i pod stromy na Nemošické stráni je nám dobře. Každý týden se nám příroda proměňuje před očima. Přibývá zeleně, ptačího zpěvu, barev a vůní na louce. Hnědé pole, po kterém jsme na jaře běhali, se zazelenalo. Na podzim uvidíme, co ze zelených rostlinek vyrostě.

V květnu jsme na naší zahradě vztyčili májku a na tuto slavnost jsme pozvali naše kmarády ze Školičky skřítky Máčka. Společně jsme si zazpívali a zatančili kolem naší májky plné barevných stuh.

Svatojánskou slavnost jsme prožili na našem oblíbeném místě na břehu Chrudimky pod Nemošickou stráni. Voda nás okouzila natolik, že jsme pro ni vykouzlili barevné lekníny a poslali je vodním vílám.

A poslední slavností v letošním školním roce byla Jitřenkova slavnost, na které poprvé zazněla pohádka o Jitřenkách, které z Violky odcházejí do školy. Na svoji další cestu si každá Jitřenka vyrobila svoji loď s barevnou plachtou a vlajkou.